

Bodil Hvelplund fylder 60 år.

Vores mor Bodil Hvelplund fylder 60 år. Vi har i den forbindelse sat os for at forfatte en lille tekst om hende. 60 år er lang tid og af frygt for at kløjs i kronologien eller glemme de detaljer, der vendte op og ned på alt, er her i stedet en række af de historier, der står skarpest indprentet hos os.

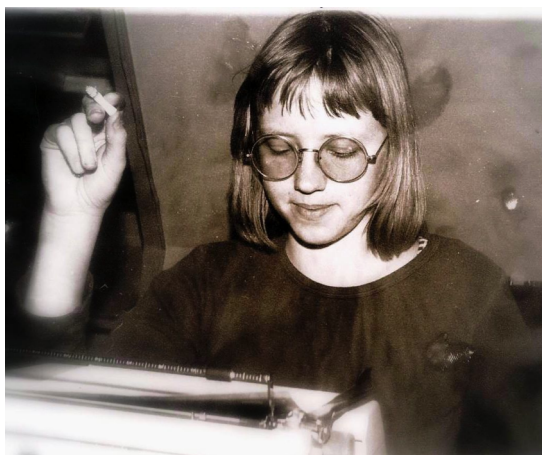

Der er historierne fra Bodils barndom, hvor hun trampede rundt i den sandede, vestjyske muld. Mest i hælene på og senere i armkrog med sine ældre brødre. Eller på cykel i stiv modvind til den nærmeste veninde et par kilometer over bakkerne. Som den ældste datter havde Bodil mange tjanser. Derhjemme var der huslige gøremål og småsøskende, der skulle passes, og i Brugsen, som hendes far bestyrede, arbejde hun med den ene hånd i skuffen med kokosmel, mens den anden talte dagligvarer op. Der er historier fra teltferier i Tyskland og om at løbe sig tør i ottetaller efter badeture i Vesterhavet. Som I nok kan forstå, har Bodil mange søskende, nærmere bestemt fem, og som børn var vi aldrig i tvivl, når Bodil havde en af dem i telefonrøret: ”ært ræti, det tru a go nok ei, hur læng har det ståen på? Ej det da løwn!”.

Fra gymnasiet i Holstebro er der historierne om en ung hippie. Med røde træskostøvler, poncho og en guitar på ryggen. Der er fortællinger om, hvordan hun i den tid var så talentfuld med strikkepindende, at hun kunne strikke en sweater om dagen! Og om sommerferier med arbejde i København som rengøringspersonale i De Gamles By og på hospitalers blodstænkte operationsstuer. Det var dengang, mor lærte at rede en seng, så en faldende femkrone sprang tilbage fra det spændte lagen. Sådan fik Bodil og hendes veninde Marie tjent penge til at tage med rygsæk til Afrika og senere på Restrup højskole. Der er meget kærlighed forbundet med historierne om rejsen i Afrika. Det forklarer måske et af vores egne barndomsminder som publikum til en danseforestilling med mor på dansegulvet til afrikanske rytmer. Og så var der vist også noget med en tanzaniansk kærlighed, der hed George...

Vi har hørt historier fra det skelsættende år 1976, hvor vores mor startede på Det Nødvendige Seminarium, og sammen med sine nye kammerater på Tvind ville revolutionere verdenssamfundet, der blev styret af imperialistiske, postkoloniale, kvindeundertrykkende, magtsyge, vestlige kapitalister (...I kender sangen – vi kender dem alle). Første måde at gøre det på var selvfølgelig ved at fare ud i verden for at opleve alverdens ulighed. Og dengang mor var ung, betød det at køre fra

Ulfborg i Jylland til slummen i New Dehli i en gammel, ombygget bus, der både fungerede som arbejdsstation og hjem for 10 unge mennesker. De havde 1 kr. om dagen at leve for, så den stod på vand og havregryn med en eftersmag af diesel fra bussens osende motor.

Tvind-tiden er for os et slaraffenland af historier, og vores opfattelse af Tvind er meget mere ”du kan hvad du vil”-mentalitet og rejseeventyr, end skattesagsskandaler og billedet af den krogede, magtbegærlige svindler Mogens Amdi Pedersen.

Der er historien om dengang, da vores mor skulle klare ærterne med en sammenbrændt bus og en hel efterskole af adfærdsforstyrrede unge i Marokko. Eller da hun sammen med resten af sit seminariehold byggede egne boliger, 5 tilhørende fiskekuttere, 26 2CV'er og en efterskole på 3 måneder alt imens hun startede arbejde som autolakerer og maskinarbejder. Eller måske den bedste af dem alle sammen: historien om, hvordan vores mor flygtede fra Tvind midt om natten bag på en knallert sammen med en smadderlækker høj, ung fyr med mørkt hår, lyse øjenbryn, rødt skæg og et svensk klingende navn, farende gennem natten uden en øre på lommen, så de måtte tigge sig til at overnatte på loftet af en kro for næste morgen at fortsætte til Læsø, hvor de gemte sig i flere måneder for deres venner på Tvind.

Efter 14 år var Bodil færdig med Tvind, Amdi P. og hans besynderlige verdenssyn. Så her begynder vi børn selv at dukke op i historierne fra Bodils liv. Vores mor var klar til at slå rødder, bygge redde og på den måde gå ind i en helt anden fase af sit liv. Der var bare et lille problem. Ingvar havde som 18-årig i sin storhedsvanvittige rus som Tvindsoldat skulle bevise for hele verdenen, at han hengav sig til den større sag. Han havde derfor fået klippet sin sædstreng, så han ikke kunne få børn. Heldigvis for os var det enten nogle elendige læger, der dengang opererede vores far, eller også havde vores mors ufatteligt store ønske om at få børn en magisk og mirakuløs helende kraft på vores fars sædstreng.

Herefter er der måske flere fra Svejstrup, Bjedstrup og Alken-området, der kender til historierne om vores mor. I 1987 flyttede den højgravide Bodil ind på Svejstrup præstegård sammen med Ingvar og Rasmus – sin knap etårige søn. Marie bliver født, og tre år efter fulgte Emil trop. Bodil arbejdede som skolelærer på Morten Børup, Mølleskolen og senere Bjedstrup skole. Men flest historier om Bodils liv som lærer stammer dog fra hendes tid på Veng Fællesskole. I dag har vores mor fundet

sit helt rette element som tale-hørepædagog. Vores gamle ungdomsværelser er i dag proppet med spil og lege, så man kan lære at sige G-G-G-Giraf og K-K-K-Kat, og det lader til at vores mor nyder at have tid til at fordybe sig i de enkelte børn. Udover arbejde hører vi mest om cafeture med gode veninder, hopsmash i hårde badmintonkampe eller hygge og sladder nede i Alkens nye hotspot – købmandsbutikken. Ja, i alle aldre er Bodil en historiefortæller. Heldigvis. Vi glæder os meget til alle de historier, der bliver at fortælle fra de næste 60 år af Bodils liv. Tillykke mor!